

dannelse, det vil sige havde gjort Tjeneste i de højere Kommandostabe, saaledes at han var vant til baade at læse og skrive Forfremmelseslister — og det er to højst forskellige Ting —, men at han ogsaa maatte være i Besiddelse af den fornødne militære og aandelige Modenhed, som gjorde ham kvalificeret. Man vilde da have haft den Instans, som skulde have taget det moralske Ansvar om: dækket Ministeren, og som kunde berolige Hæren.

Nu vil jeg naturligvis gaa ud fra som en Selvfølge, at den højtærede Minister i alt væsentligt eller maaske endogsaa helt har Vaabencheferne paa sin Side. Ved Vaabencheferne forstaar jeg i dette Tilfælde Generalinspektørerne, thi uden dette vil jeg ikke kunne begribe, at det kunde være gennemført, det gaar jeg altsaa ud fra som en Selvfølge. Men jeg vil samtidig hævde, at dette ikke er nok til at berolige Officerskorpset, der hidtil er vant til at se det fulde Ansvar ligge paa Ministeren, eftersom Ministerposten hidtil kun har været besat med Fagmænd, og det er ikke nok til at dække den civile Minister.

Dette, at man kan skaffe Hæren beroliget, og Ministeren moralsk dækket, som han bør være, kan kun ske ved Besættelsen af Direktørposten med en fuldt kvalificeret Mand. Det er ikke muligt, hvis man ikke vil iagttage denne Forholdsregel. Jeg tør maaske forudskikke den Bemærkning, at det er jo ikke den mindste Del af Hærens Officerer, som med Glæde hilste den civile Ministers Tiltrædelse af denne Post, men det var under Forudsætning af, at der var en Direktør til at varetage Personnellets Tarv. De hilste det med Glæde, fordi de troede, at han vilde være i Stand til at føre de vanskelige Kaar for Hæren fremad, og de have vel heller ikke opgivet Haabet endnu, men at de ere blevne urolige ved, at denne Post staa ledig, som skulde dække dette ny, fuldkommen fremmede Avancementsforhold, er en given Sag. Demokratiske kan man ikke kalde det, det er saa lidt demokratisk, som tænkes kan. Det demokratiske Princip i alt, hvad der hedder Embedsforhold, er jo, at Ancienniteten er eneraadende, naar de paagældende Personer ellers ere kvalificerede, og naar de ikke ere kvalificerede, gaar man dem forbi, og deres Saga er ude. Dette staa Hæren sig bedst ved, og de enkelte Personer staa sig ogsaa bedst ved det, selv om det for mange kan være haardt nok. Men dette, at de, saaledes som det er nu, maa gaa i bestandig Angst og Frygt og Bæven for at blive

sprungne forbi, og de saa, efter at være forbisprungne 4—5 Gange, endda kunne haabe at komme i Betragtning, det er fuldstændig moralsk nedbrydende.

Jeg gentager overfor den ærede Minister, at jeg tvivler ikke om, at naar han har givet Navn til dette System, saa er det i fuldeste Overbevisning om, at det er en væsentlig, en meget betydelig Forbedring af Hærens Kampdygtighed. Jeg har altsaa ikke et Sekund haft den Tro, at andre Motiver ledede Udviklingen her, men jeg har tilstrækkeligt Kendskab til disse Forhold; efter at jeg har været Medlem af Hærens Officerskorps imellem 30 og 40 Aar, tror jeg nok, jeg tør sige, at jeg kender nogenlunde Pulsslaget der. Jeg kan derfor ikke undlade overfor dette Forhold saa kraftigt, som jeg formaar, at raabe et stærkt Varsko! Fortsætter man ad denne Vej i ca. 5 eller 10 Aar endnu, er det min Overbevisning, at 2 Hovedfaktorer indenfor Officerskorpset blive ødelagte, det er Tønen og Kammeratskabet og den gensidige Tillid til hinanden, som ere en absolut Betingelse. Naar de først ere tabte, nytter det kun lidt, at der er unge Generaler, de ere ude af Stand til at opveje disse Faktorer. At jeg ikke staa ene med denne Mening, ved den højtærede Minister jo godt, og at det kun er min varme Kærlighed til det Korps, jeg har tilhørt hele mit Liv, der dikterer mig mit stærke Varsko i den Anledning, haaber jeg ogsaa, den højtærede Minister er fuldstændig klar over.

Christian Rasmussen: Jeg skal ikke komme synderlig ind paa Storpolitik, men der er dog et enkelt Forhold, som jeg skal udtale et Par Ord om. Under Debatten, der blev ført her i Tinget om Svaret paa Trontalen, paastod den højtærede Konseilspræsident, at der ved Folketingsvalget rundt omkring i en Række Valgkredse havde været et Slags Samarbejde mellem to Partier, det radikale Venstre og Højre, et Samarbejde, der var rettet mod Reformpartiet og Ministeriet. Jeg er nu sikker paa, at et saadant Samarbejde ikke har eksisteret, men derimod er det notorisk, at Reformpartiet flere Steder har arbejdet sammen med Højre for at hindre Valget af en radikal Kandidat eller en Socialdemokrat. Det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) udtalte jo forleden Dag, hvorledes det var gaaet i den Valgkreds, hvor han er valgt, hvorledes der der havde fundet et Samarbejde Sted mellem en Del af Reformpartiet og Højre for at sikre hans